

Щомъ това тя изговаря,
Нѣкой тихичко отвара.
Ей прѣдъ тѣхъ самия царь —
Младъ, юначенъ господарь.
Доклѣ траялъ разговора,
Той подслушвалъ задъ стобора;
И послѣдната мома
Си харесалъ за жена.
„Добъръ вечеръ, хубавице,
Моя вече ти царице,
Тихичко ѝ казалъ той,
Хайде въвъ палата мой,

Радо сѣда царь Салтанъ
Съ млада, хубава царица
Ясна на небе звѣздица.
Въ кухня сърди се готвачка
Плаче въвъ стана тъкачка —
Двѣтъ въ завистъ се топятъ,
Ала нѣма що — тѣрпятъ.

Прѣзъ туй врѣме бой настава,
На бой царя заминава
И съ царица се прощава;
Яхналъ враня — коня свой,

Гдѣ те радость само чака,
Гдѣ роди-щешъ синъ-юнака.
А вий, нейнички сестри,
Ще дойдете съ насъ нали?
Тамъ една ще е тъкачка,
А пкъ другата готвачка.“

Царя ги тогасъ повѣлъ,
Та въ двореца ги завѣлъ.
Тука скоро прѣгласяватъ,
Славно младитѣ вѣнчаватъ.
И на пиръ вечеря тамъ

Той ѝ дума: „Ангелъ мой,
Бжди весела и здрава“!...

Между туй, какъ той далечъ
Въ бой размахвалъ славенъ мечъ —
Ей царицата родила
Синъ-юнака, рожба мила.
И надъ своето дѣтенце,
Катъ орлица надъ орленце,
Денонощно зорко бди.
И човѣкъ да извѣсти
Тя на царя праща съ врѣме,